

bls. 112.

Hér eru ann o'skrifadar 3 sojnar, er
sijn heilnemi vatnissins i Fornnes-
sda Bogar. Horn: Vantar stadfootingun
o, ad þar sé ein og íg hafði heyrð
þor. Tala við þ. a. o. fl. áður
er þar verda skrifaðar

15. sept. 1933

J. P.

... sinni er þau stildu og
... einhverja hina frid-
... eitad; hin var satleyid
... frid, stilt og grandvot. Med
... 5-6orn, þa er hann do, þef-
... gjort þrotabú og hús hans,
... stali fyrir stuldum.
... sés og þeim til vidur-
... med þeim sin oel i úti þoga

... lastur systnum, var
... er, er hann mátti stali
... heimar og þró sidur þann.
... þeim eyris. virði; þa gjördu
... sem þeir voru menn til,
... ium, vel um ein fodingu þess
... voru hvert áður efni legra,

... afi hans oel stæfhus
... þeirra sinn hlefar of mikill,
... út af arfinnum, sem var
... i hver þeir hlefar.

... Da þrófatoris, ad stul þinn
... al greina:

Í þessu skrifanna hefur verið notknað n. s. þessu og þessu. Þegar mun vera sanna, er n. s. þessu og þessu.
og gæðist hús i 19. öld.

Grinnur hafði eignast 4 börn með konu sinni er þau stældu og fólu hann nið saman við bráðungu skúlkun, einhverja hinni fríd-
ustu í Kaupstínum og þóttu víðar vori leitad; hún var sáttleysid
sjálft og barnalega sinnud, en bráðgefud, stílt og graudvot. Með
þessari stíllun hafði Grinnur eignast 5 börn, þó er hann dó, loft-
lega niðaldra madur. Þú hann vart algjört þrotabú og hún hans,
á samt öðru þvi er hann hafði átt, bróttis eldi fyrir stúlkunum.

Stúlkun, móðir barnanna, hafði eftir sér og þeim til vider-
voris og vart hún þvi að hafast við með börn sín öll í úti hofa
þar í Kaupstínum.

Þroturinn þar, sem einnig var þrotastur systurinnar, var
albróðir Grinnis og stórandugur madur, en hann mátti staki
heyrja þessa stíllun nafnda né börn hennar og þvi síður kom.
hannu til hugar að vilja hann eða þeim eyris virði; þá gjördu
Kaupstadarbúar, eftir boðun getu og þvi sem þeir voru menn til,
þvi þeir vissu, einu og s eyndar þroturinn, vel um einstodingsþot
stíllunum og barna hennar, sem öll voru hvert öðru efnilega,
svo að ord var í gjört.

En nið auðadist þrotasturinn og andof; hann öll stíffur þ
mátt barna hans og þótti engum þeirra sinnu hleður ofmikill,
og henti í miklu rifvildi milli þeirra út af arfingnum, sem var
notulinn ~~hannur~~ þvi smáda skinnar í hver þeir, hleður.

Þó var þad einhverja sinni eftir dauða þrotasturinn, að stíllunum
drayndi dráum þannu er nið stítt græna:

Nú stíffanna konun alls notkud á 5. hundi, þvi smáda. Sogum munu vera sátt, en hafa stíggast.
og gæddist hún í 19. öld.

"Eg þóttist," sagði stúlkan, "vera stódd í húsi einu og var enginn
 maður annar staddur þar inni. Eg var að hugsa um ástöður
 mínar og barna mína og var ég dýpur í huga. En þá lokid
 upp dýrum og inn komur þröfasturinn, dapsur og drungalegur
 í sveig og vand ég glöð við að sjá hann, því hann hafði aldrei komið
 til mín, síðan við Grímur Kynsmúsi; ég vissi að hann var dæmin
 og hélt mér að hann komi til þess að leggja mér einhver göd
 háð, til að komast út úr öngumunum. Þykir mér þann ganga
 beint að mér og öfa að mér kveptum hvefum sínum báðum,
 einu og hanni öðli að reka mig í gegn. Eg þóttist verða hálf-
 hredd, en rétti þó fram hönd mína móti honum til að keils-
 þrumu, hann létur vinstri hönd sína síga, en rétti högru
 hönd sína móti mér, vord kveptum hvefa, einu og öðru. Þykir
 mér þetta undarlegt og sýgur hann: "Því eru handar þínar
 soona kveptar, en þér ilt á þeim, eða hefistu með þeim?"
 "Nei," segir hann, "en þér verða að vera soona!"

"Ertu þá með eitthvað í höndunum, sem þú verður að halda
 soona fast um, að þú getur ekki opnað lófana?"

"Já," segir hann, "en það er orðid of seint fyrir mig að losna
 við það, ég get það ekki og þér verð ég að vera með kvepta lófana
 upp frá þessu."

"Hvað ertu með á höndum, maður?" Þóttist ég sýrja, forvitin og undrandi.

"Það er lítill hluti af eignum mínum, sem ég átti áður en ég fór
 hédan, en sem ég átti að gefa þér og börnunum hans Grímur
 bróður míns. Eg vissi að ég átti að gefa það, en ég gerdi það ekki,

og því er ég svoona í hönnum; þó þu ert svona strax
 og ég get með engri máti lofað þu það sem í þeim er."

"Þája, - en geturðu eltrið eitthvað úr þessum smúgi?"

"Nei, það er, eins og ég sagði áður, orðið afseint."

Enn þannu sér síðan undan yggjatta hit dýra, með tárbot augu, og
 við þá sjón valnuði ég, en henni gleymdi ég aldrei!"

Það var veturinn 1898, á Jólafestunum, að atvöldum sá ég drott, en
 skal greina. Eytti þá heima við Tatralsfjörð og bjó hjó móð-
 minni og henni kunnar, en stóðuð þar vest við hús í Vatn-
 eyri, í svo nefndum Eldum.

Þá var það til daginn að snjómygja allmikil hafði fallið
 sidari hluta dag, en bjót var henni upp 16. nat. Átta og
 gandi þá glada tunglastrin. Snjómygja var í d. gættu 4 p.m.
 í fjöllum á Öblayör; hann var mjúkur og val til fessfallinn
 að hunda hann í snjókerfi og mynda úr hannum snjókerling.

Eg fór því út um kvöldið í niunda tímum, eftir að upp var bjót
 og alltaf að hitta hiltbroður minn, en ljuggu niðri í Eyri í svo nefndu
 Bachmannshúsi. Sérstaklega man ég eftir því, að mín bók hefur á
 fjöllum Melchior Ólafsson, Elias Hjaltason og Magnús Guðmundsson
 en allir voru heimilismenn Sigurðar Hauks. Bachmann í Vatneyri,
 vorum við allir í vopnuðum raki, en Melchior í við elstær.

Stær og kom afan í hús, sá ég mann utan í húsinn, en stóð
 þar og hló á mig. Hann minka þá fyrst í hús, að móður þessi
 var að selja vatni í brunn þann, en var þar stórt og afan við
 austurhornið í Vatninum, sem Vatnseyri dröpur nafni sitt af.
 En þar að mín fötli kvada lajón einhennar, stóð að ég var
 og hló að eftir lajóni; komst ég þá fljótt að hann var, að
 ég komandi í kvöldi við kvada lajóni né höld mannsins.
 Kvada lajón þess og aðastilur hefur í gættu þess, minna að

Segja svo vel, að ég vordi: lítill erindid og hafði það yfir mig
 sjálfum min hvern áfari átt. Og var þessum í frumsta hlutum
 mig að fara til mannsins og samfara mig um hvern hann vort, en
 féll þó frá þeirri hugun, og áfari því að halda áfram indur í Cyrina
 til þess að þá einhverjum þittanna með mér til að hitta manninn.
 Það var heldur ekki laust við að leggja nokkur vort í mér við
 þinn einhenniloga hofa manna og þótti mér því ástund að hafa
 einhverjum í fylgd með mér af þess vort hofu.

Þaðan í hvern indur í Cyrina, hafði ég vort þá yfir hvern áfari
 átt, en ég hafði bót af þessum ástund manni og hugun, að mér
 að ég stóðli hafa hann til samindanvalis um það sem ég hafði
 hofu, og að ég vort ekki að óvinda félaga minna að ástundalæsum, af þá
 vort í einhverjum þeirra til þess að athuga ástund manna og hofu-
 lag hafa, sem mér þótti á því einhenniloga og undarhoga, sem ég
 þessum þessum um það, enda var erindid það sígi síður og vort ég
 það um vort til vort og ástund mér að um það.

Þessum í þessum í Cyrina, þessum, sem stóður vort í vort ástund,
 var þessum stóður hofu og vort hofu í þinn mestu ástund og vort hofu.

Eg vort mér vort hofu í einhverjum þeirra, og sagði þessum þá þessum
 einhenniloga manni og mér ástund ég að þessum til samannanna, vort-
 manna sem ég borti og var ástund að vort hofu vort mér, þessum í þessum
 í þessum, að þessum ástund um ástund sem ég sagði, en þá var vort
 algerlega hofu í minni minni og hofu ástund ástund um ástund
 vort ástund vort ástund síðan.

Þessum þessum, en þessum sögu minna, hofu að vort hofu í mér,

með það fram og eftur alla leid hain í flokki. Öf stóðbrúnum
við í leidinni, hlustunum og stömunum, en undan einhverj varin.
Atvundur þessi hefur fram á hreif í öðrum og alla þá er að leikjumnum
varn, að við höfum við þá fletta kvöld og í alla öðrum setki þetta
þegg notkun. —

Þessu er eftir að atvundur þessi gerist, var veður lagd um íst
að vatnum frá niðrygðu haini einu, en stóð milli á Eyrum. Upp-
fyllingun í vegnum var tekið þar, sem vatnið hefur þetta að upp
í sudan. Þu höfum, stórt fyrir meðan þessum, sem áður er
gledid og ég held í fyrstu árið áður, að öðrum niðurnum ötri að selji
vatnið, sem áður segir.

Vid uppgöftunni uppfyllinguna komu menn undan í leikinu einu,
stærðlega byggda, og voru í haini einu af fullorðnum manni.

Talad var um, að haini voru 100 á sta manna frá því að þarna hefur
meðan gæfuna verid, en eigi heldi ferskið ley í vögnum haiti.

Þegar við höfum me þessum leik hinstofnun, stórum við hann
viðurlaga í sameband við það sem við áttum svo erfitt með að stíflja í fari
hinn. Öðrum kvöldi manna leik áður, en við eltum hann í fangla.
Stórum kvöldid god árið áður og einum spot leik eftir sig
niðfallnum snjónum, öðladjúfum.

Skrifad eftir minni í janúar mánuði 1927

L. E. B. (S. E. S. S. C. Reykjavík)

18/8-39

Jonsson